

Bu da Geçer Ya Hû

– safdeha · 11 Kasım 2016

Dervişin biri, uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra bir köye ulaşır. Karşısına çıkanlara, kendisine yardım edecek, yemek ve yatak verecek biri... olup olmadığını sorar. Köylüler, kendilerinin de fakir olduklarını, evlerinin küçük olduğunu söyler ve Şakir diye birinin çiftliğini tarif edip oraya gitmesini salık verirler. Derviş yola koyulur, birkaç köylüye daha rastlar. Onların anlattıklarından, Şakir'in bölgenin en zengin kişilerinden birisi olduğunu anlar. Bölgedeki ikinci zengin ise Haddad adında bir başka çiftlik sahibidir. Derviş, Şakir'in çiftliğine varır. Çok iyi karşılanır, iyi misafir edilir, yer içer, dinlenir. Şakir de, ailesi de hem misafirperver hem de gönlü geniş insanlardır. Yola koyulma zamanı gelip Derviş, Şakir'e teşekkür ederken, Böyle zengin olduğun için hep şükret. der. Şakir ise şöyle cevap verir: Hiçbir şey olduğu gibi kalmaz. Bazen görünen, gerçeğin kendisi değildir. Bu da geçer. Derviş, Şakir'in çiftliğinden ayrıldıktan sonra bu söz üzerine uzun uzun düşünür. Birkaç yıl sonra, Derviş'in yolu yine aynı bölgeye düşer. Şakir'i hatırlar, bir uğramaya karar verir. Yolda rastladığı köylülerle sohbet ederken Şakir'den söz eder. Haa o Şakir mi? der köylüler, O iyice fakirledi, şimdi Haddad'ın yanında çalışıyor. Derviş hemen Haddad'ın çiftliğine gider, Şakir'i bulur. Eski dostu yaşlanmıştır, üzerinde eski püskü giysiler vardır. Üç yıl önceki bir sel felâketinde bütün sığırları telef olmuş, evi yıkılmıştır. Toprakları da işlenemez hale geldiği için tek çare olarak, selden hiç zarar görmemiş ve biraz daha zenginleşmiş olan Haddad'ın yanında çalışmak kalmıştır. Şakir ve ailesi üç yıldır Haddad'ın hizmetkârıdır. Şakir, bu kez Derviş'i son derece mütevazı olan evinde misafir eder. Kıt kanaat yemeğini onunla paylaşır. Derviş, vedalaşırken Şakir'e olup bitenlerden ötürü ne kadar üzgün olduğunu söyler ve Şakir'den şu cevabı alır: Üzülme Unutma, bu da geçer. Derviş gezmeye devam eder ve yedi yıl sonra yolu yine o bölgeye düşer. Şaşkınlık içinde olan biteni öğrenir. Haddad birkaç yıl önce ölmüş, ailesi olmadığı için de bütün varını yoğunu en sadık hizmetkârı ve eski dostu Şakir'e bırakmıştır. Şakir, Haddad'ın konağında oturmaktadır, kocaman arazileri ve binlerce sığırı ile yine yörenin en zengin insanıdır. Derviş eski dostunu iyi gördüğü için ne kadar sevindiğini söyler ve yine aynı cevabı alır: Bu da geçer. Bir zaman sonra Derviş yine Şakir'i arar. Ona bir tepeyi işaret ederler. Tepede Şakir'in mezarı vardır ve taşında şu yazılıdır: Bu da geçer. Derviş, Ölümün nesi geçecek diye düşünür ve gider. Ertesi yıl Şakir'in mezarını ziyaret etmek için geri döner; ama ortada ne tepe vardır ne de mezar. Büyük bir sel gelmiş, tepeyi önüne katmış, Şakir'den geriye bir iz dahi kalmamıştır. O aralar ülkenin sultanı, kendisi için çok değişik bir yüzük yapılmasını ister. Öyle bir yüzük ki, mutsuz olduğunda umudunu tazelesin, mutlu olduğunda ise kendisini mutluluğun tembelliğine kaptırmaması gerektiğini hatırlatsın. Hiç kimse sultanı tatmin edecek böyle bir yüzüğü yapamaz. Sultanın adamları da bilge Derviş'i bulup yardım isterler. Derviş, sultanın kuyumcusuna hitaben bir mektup yazıp verir. Kısa bir süre sonra yüzük sultana sunulur. Sultan önce bir şey anlamaz; çünkü son derece sade bir yüzüktür bu. Sonra üzerindeki yazıya gözü takılır, biraz düşünür ve yüzüne büyük bir mutluluk ışığı yayılır: Bu da geçer yazmaktadır. "ATATÜRK'ün bugün müze olarak kullanılan Çankaya'daki konutunun duvarına astığı "biricik hat" yazısının "Bu da geçer ya hu" olduğu söylenir. ABD Başkanı Abraham Lincoln, Wisconsin'de yaptığı bir konuşmada bu söze duyduğu hayranlığı şöyle dile

getirmiş: "Dođu'da bir padişah, danışmanlarından, her okunduğunda bulunulan durumu tüm gerçeğliğiyle anlatacak bir söz bulmalarını istemiş. Bulmuřlar; 'Bu da geçer!' Öyle anlamlı bir sözdür ki bu, hem böbürlenmeyi dizginler; hem acılara dayanma gücü verir!" Osmanlı İmparatorluğu, 1918 yılında işgal edilip düşman savaş gemileri Bođaziçi'ni doldurunca, Hattat İsmail Hakkı Altunbezer, bir kağıda "Bu da geçer ya Hu" yazıp atölyesine asar; kısa sürede işyerleri, kahvehaneler, vapurlar, bu yazıyla donatılır. Halkın işgale karşı tepkisini dile getirmek üzere her yere astığı bu yazı o acı günlerin, "Mütareke Dönemi"nin bir simgesi olmuştur. Bu sözle anlamlandırılan "sabır ve tahammül"e büyük gereksinim duyduğumuz son dönemlerde, 15 Temmuz ile ölkemizin "sabır testi"nden geğtiği bu yılı yılı gelecekte daima anımsamakta yarar var."

O zaman hep birlikte " Bu da geđer Ya Hû "